

Вук и седам јарића

У лепој кућици надомак шуме живела је коза са својих седам јарића. Као свака мајка, волела их је и бринула се о њима. С времена на време морала је да их остави саме да би отишла у село по намирнице.

Упозоравала их је да не отварају врата ником док се она не врати. „У шуми се појавио велики, зли вук. Врло је лукав. Морате да пазите да вас не превари. Он има густу, црну длаку и храпав глас.“ Пошто су обећали да ће бити добри, пољубила их је све и отишла.

Нико није ни помислио да се он крио иза куће. Задовољно је трљао шапе и помишљао на укусан оброк. „Баш сам гладан.“ Самоуверено је пришао кући и покуцао на врата. „Дечице, отворите ми врата. Ја сам, ваша мајка. Нешто сам заборавила.“

Али, јарићи су били паметни и знали су да то није она. „Нећемо ти отворити. Ти ниси наша мајка. Она има нежан, топао глас. Ти си сигурно онај вук кога се сви плаше.“ Вук је бесно шеткао око куће, смишљајући како да му глас постане мекши.

Сјурио се у најближе село, пронашао кокошке и украо неколико јаја испод њих. Попио их је и глас му је постао много мекши. Потрчао је што је брже могао и за трен ока се нашао испред куће седам јарића.

„Дечице, вратила се ваша мајка из села. Носим вам много лепих ствари које ви волите.“ Они су се врло обрадовали и отворили би врата да их најмлађе јаре није зауставило. Рекло им је тихо: „Сачекајте! Сећате ли се да нам је мајка рекла да је вук врло лукав?“

Ако је то наша мајка, она ће бити поносна на нас што смо пажљиви. Ако је то вук, боље да будемо спремни.“ Рече најмлађе јаре па упита: „Можеш ли да ставиш шапу на прозор да је видимо?“

Вук, не слутећи ништа, уради то. Када су видели црну шапу, од страха су одскочили од прозора. „Ти ниси наша мајка!“, повикаше сви у исти глас. „Наша мајка има лепу, белу шапу. Ти си онај грозни вук!“

Вук је побеснео кад је то чуо али није ни помишљао да одустане. Сјурио се ка млину, јер је знао да у њему има брашна. Кад се приближио јарићима, вук се посуо брашном. Нарочито је обратио пажњу на шапе.

Решио је да покуша још једном. „Дечице моја, вратила се ваша мајка. Отворите ми врата. Доносим вам много лепих ствари.“ Најмлађе јаре се као најхрабрије приближило вратима и рекло: „Хоћемо, мамице, чим нам покажеш шапе.“ Вук је послушно пружио шапе ка прозору и за неколико секунди врата су се отворила.

Угледавши га, јарићи су у страху трчали где су их ноге носиле. Сакривали су се где су стигли: у ормар, под сто, иза столице, у пећ, под лавор, испод кревета, у велики сат. Вук их је врло брзо налазио и гутао једно по једно.

Пошто се прејео, легао је да се одмори. Недуто после тога вратила се мама. Чим је видела отворена врата, знала је да се нешто десило. Кад је угледала лом по кући, почела је да кука. Вук се није будио. Био је очигледно преморен, а и прејео се.

Ускоро је из великог сата провирило најмлађе јаре. Потрчало је мајци у загрљај, пресрећно што је види. Оно је јецало док је причало мајци шта се десило. Мајка је љута исекла стомак вука и из њега су, на њену велику радост, поискакали живи и здрави јарићи.

Заједно су одвукли злог вука до реке. Донели су камење и ставили га у његов стомак, а затим га зашили. Он се коначно пробудио и био је врло жедан. Када се нагнуо да пије воде, тежина камења га је увукла у воду и само је потонуо.

Пошто се све добро завршило, јарићи су обећали мами да ће убудуће бити много пажљивији него до сада. Затим су се ухватили сви у коло и заиграли од среће.

